

Arrest

nr. 245 497 van 7 december 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X
Handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERHAEGEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind, X, die verklaren van Somalische nationaliteit te zijn, op 3 juni 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 mei 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 oktober 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. DAEM *loco* advocaat K. VERHAEGEN en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing genomen ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Somalische nationaliteit en bent u afkomstig uit Afgoye in de provincie Lower Shabelle. U bent van de clan Murursade (< Hawiye). Eind 2016 vertrok u uit Somalië met het vliegtuig naar Turkije. U bleef daar tot u eind 2017 in Griekenland op het eiland Chios aankwam.

Uw vingerafdrukken werden daar genomen en had er ook een interview. Na ongeveer een half jaar op Chios te hebben verbleven verhuisde u naar Athene, waar u nog ongeveer een jaar verbleef. U kreeg internationale bescherming in Griekenland. Op 8 mei 2019 reide u met het vliegtuig naar België, waar u op 13 mei 2019 een verzoek tot internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw verzoek legt u een huwelijksakte opgemaakt te Somalië neer, alsook een kopie van de Belgische identiteitskaart van uw oom die een verblijfsstatus in België heeft.

Op 28 november 2019 werd uw verzoek door het CGVS niet ontvankelijk verklaard. U diende een beroep in tegen deze beslissing en op 8 april 2020 werd de beslissing van het CGVS door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst wordt benadrukt dat u ten aanzien van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) ontkende reeds internationale bescherming te genieten in Griekenland (CGVS1916903, p. 6). Zodoende verhinderde u het CGVS door eigen toedoen om inzicht te krijgen in uw reële situatie en levensomstandigheden in Griekenland. Dit vormt a priori reeds een duidelijke contra-indicatie van de algehele geloofwaardigheid van uw verklaringen en de ernst van de moeilijkheden die u beweert te hebben ten overstaan van Griekenland, gelet op het feit dat met name uw individuele traject en uw persoonlijke ervaringen in dit verband doorslaggevend zijn.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn (zie Eurodac Search Result d.d. 9 mei 2019 blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland.

Voor zover u argumenteert dat u in het ongewisse was wat betreft het gegeven dat u reeds internationale bescherming geniet in Griekenland, moet vooreerst worden opgemerkt dat uit de elementen aanwezig in het administratief dossier, meerbepaald de Eurodac Search Result d.d. 9 mei 2019 blijkt dat er op uw naam, behoudens onderhavig verzoek om internationale bescherming in België, een ander verzoek om internationale bescherming werd ingediend en opgetekend, d.i. in Griekenland op 9 mei 2019. Uw argument is dan ook bezwaarlijk ernstig aangezien redelijkerwijze van u verwacht kan worden dat u minstens zelf kennis heeft van uw procedureverloop in de lidstaat in kwestie evenals van de concrete uitkomst ervan op het niveau van de verleende status en daaraan verbonden verblijfsdocumenten, aangezien het uw persoonlijke situatie betreft en aangenomen kan worden dat u terzake de nodige interesse aan de dag zou leggen. Uitgaan van het tegendeel zou overigens indruisen tegen de nood aan internationale bescherming die u er initieel toe zou gedreven hebben om de eerdere procedure waarvan sprake in te leiden.

In de hypothese dat u in dit verband niettemin geheel te goeder trouw zou zijn en tot op het moment van uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 25/10/2019 werkelijk niet zou hebben geweten dat u reeds internationale bescherming in hogergenoemde EU-lidstaat geniet, moet volledigheidshalve worden opgemerkt dat de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet géénszins vereist dat de commissaris-generaal ertoe gehouden zou zijn om aan te tonen dat de reeds verleende internationale bescherming in de EU moet verleend zijn vóórdat u uw verzoek in België inleide, maar betreft het moment waarop huidige beslissing genomen wordt integendeel het relevante en enige ijkpunt.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van

personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van medische verzorging, werk en huisvesting (CGVS1916903, p. 7-10), voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in

een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe in Athene géén stappen hebt gezet (CGVS1916903, p. 9-10), terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

Het moet daarbij worden opgemerkt dat, hoewel u melding maakt van beperkte medische zorg in het kamp op Chios vóór het verkrijgen van een internationale beschermingsstatus in Griekenland, er geen aanwijzingen zijn dat u na het verkrijgen van een internationale beschermingsstatus de toegang tot de gezondheidszorg werd ontzegd; zo hebt u in Athene nooit geprobeerd om naar een dokter te gaan (CGVS1916903, p. 10) en heeft ook uw vrouw geen dokter opgezocht toen zij wist dat ze zwanger was (CGVS1916903B, p. 9). Bijgevolg zijn er ook geen aanwijzingen dat uw pasgeboren kind geen aanspraak zou kunnen maken op gezondheidszorg in Griekenland, noch toont uzelf op concrete wijze aan dat uw kind geen aanspraak zou kunnen maken op gezondheidszorg. Integendeel, u of uw vrouw zetten immers géén concrete stappen om gezondheidszorg te krijgen in verband met uw, op dat moment ongeboren, kind.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

Wat betreft de veiligheidsincidenten die zich tijdens de asielprocedure voordeden in de 6 maanden dat u op Chios verbleef – de ruzies tussen personen, demonstraties door de inwoners van Chios, uw in brand gestoken tent en de algemene onveiligheid voor vrouwen (CGVS1916903 p. 7-8 en 11) – wordt opgemerkt dat een louter algemene verwijzing naar een bepaalde situatie tijdens het procedureverloop in Griekenland op zich niet relevant noch representatief is voor de kwalificatie en de beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat uw vrouw als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland het slachtoffer is geworden van discriminatie in de zin dat zij bepaalde winkels niet mocht betreden en dat zij werd aangekeken op straat (CGVS1916903B, p. 9-10) en dat u kampte met onderdrukking door de smokkelaar bij wie u in Athene verbleef (CGVS1916903, p. 11), moet worden opgemerkt dat deze situatie op zich niet kan worden aangemerkt als daad van vervolging of situatie van ernstige schade.

Bovendien blijkt op basis van de gegevens die voorhanden zijn dat u naar aanleiding van uw ervaringen géén pogingen hebt ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties, hoewel hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden tevens impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits u uiteraard de nodige stappen zet.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

Wat betreft de status of verblijfsregeling in hoofde van uw minderjarig kind A. A. D. (...), geboren Antwerpen op 25 december 2019, in geval van terugkeer naar Griekenland, moet worden benadrukt dat artikel 23 van de richtlijn 2011/95/EU inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), stelt dat de lidstaten ervoor zorgen dat het gezin in stand kan gehouden worden, maar hieruit volgt géénszins dat de gezinsleden van een persoon die internationale bescherming in een EU-lidstaat geniet, eveneens recht hebben op deze beschermingsstatus louter omdat zij familie van de betrokken vluchteling of subsidiair beschermde zijn.

Dit betekent dat hoewel de lidstaten enerzijds weliswaar kunnen beslissen om gezinsleden eenzelfde internationale beschermingsstatus te verlenen, zij anderzijds enkel moeten waarborgen dat deze gezinsleden, die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming, overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid,

aanspraak kunnen maken op een aantal voordelen zoals het bekomen van een verblijfstitel of de toegang tot diverse basisvoorzieningen.

Nog daar gelaten het gegeven dat deze rechten of voordelen die door de respectieve EU-lidstaten aan personen die er internationale bescherming genieten of aan hun gezinsleden worden toegekend, kunnen verschillen en zulks op zich geen vervolging uitmaakt in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient u zich met betrekking tot de mogelijkheden in hoofde van uw kind dan ook te beroepen op de geëigende procedures die u naar Grieks recht ter beschikking staan, of eventuele kritieken die u hieromtrent heeft aldaar te doen gelden.

Wat betreft de door uw raadsman neergelegde rapporten, waar deze betrekking hebben op de algemene situatie van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, moet worden opgemerkt dat landeninformatie weliswaar een belangrijk aspect kan vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, maar op zich niet volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Griekenland internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Integendeel, het is duidelijk dat uw individuele situatie en persoonlijke ervaringen als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van uw verzoek, waar het aan u toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat u zich kunt beroepen op de bescherming die u reeds verleend werd, te weerleggen. Uit wat voorafgaat, blijkt echter dat u, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, niet aantoonde dat de internationale bescherming die u reeds geniet in Griekenland niet effectief zou zijn.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Somalië."

De tweede bestreden beslissing genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Somalische nationaliteit. U bent op (...) geboren in Jeddah, Saudi-Arabië waar u heel uw leven hebt gewoond tot u in 2018 terugkeerde naar Somalië voor ongeveer een maand (periode maart-april). U woonde toen in Jilib in Middle-Juba. U behoort tot de clan Sheikh al, Loobogey. Op 10 mei 2018 vertrok u met het vliegtuig vanuit Somalië naar Turkije, waar u zo'n tien dagen verbleef. U reisde daarna door naar Griekenland waar u op 20 mei 2018 aankwam op het eiland Chios. De volgende dag werden daar uw vingerafdrukken genomen en u had er 2 maanden later ook een interview. U bleef ongeveer 6 maanden op Chios, waarna u verder reisde naar Athene. Daar verbleef u nog ongeveer 5 maanden. U kreeg internationale bescherming in Griekenland. U reisde daarna weer verder naar België, waar u op 13 mei 2019 een verzoek tot internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw verzoek legt u een huwelijksakte en geboorteakte uit Somalië neer, alsook een medisch attest van besnijdenis en een boekje van Kind & Gezin.

Op 28 november 2019 werd uw verzoek door het CGVS niet ontvankelijk verklaard. U diende een beroep in tegen deze beslissing en op 8 april 2020 werd de beslissing van het CGVS door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst wordt benadrukt dat u ten aanzien van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) ontkende reeds internationale bescherming te genieten in Griekenland (CGVS1916903B, p. 5-6). Zodoende verhinderde u het CGVS door eigen toedoen om inzicht te krijgen in uw reële situatie en levensomstandigheden in Griekenland. Dit vormt a priori reeds een duidelijke contra-indicatie van de algehele geloofwaardigheid van uw verklaringen en de ernst van de moeilijkheden die u beweert te hebben ten overstaan van Griekenland, gelet op het feit dat met name uw individuele traject en uw persoonlijke ervaringen in dit verband doorslaggevend zijn.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn (zie Eurodac Search Result d.d. 9 mei 2019), blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland.

Voor zover u argumenteert dat u in het ongewisse was wat betreft het gegeven dat u reeds internationale bescherming geniet in Griekenland, moet vooreerst worden opgemerkt dat uit de elementen aanwezig in het administratief dossier, meerbepaald de Eurodac Search Result d.d. 9 mei 2019 blijkt dat er op uw naam, behoudens onderhavig verzoek om internationale bescherming in België, een ander verzoek om internationale bescherming werd ingediend en opgetekend, d.i. in Griekenland op 9 mei 2019. Uw argument is dan ook bezwaarlijk ernstig aangezien redelijkerwijze van u verwacht kan worden dat u minstens zelf kennis heeft van uw procedureverloop in de lidstaat in kwestie evenals van de concrete uitkomst ervan op het niveau van de verleende status en daaraan verbonden verblijfsdocumenten, aangezien het uw persoonlijke situatie betreft en aangenomen kan worden dat u terzake de nodige interesse aan de dag zou leggen. Uitgaan van het tegendeel zou overigens indruisen tegen de nood aan internationale bescherming die u er initieel toe zou gedreven hebben om de eerdere procedure(s) waarvan sprake in te leiden.

In de hypothese dat u in dit verband niettemin geheel te goeder trouw zou zijn en tot op het moment van uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 25/10/2019 werkelijk niet zou hebben geweten dat u reeds internationale bescherming in hogergenoemde EU-lidstaat geniet, moet volledigheidshalve worden opgemerkt dat de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet géénszins vereist dat de commissaris-generaal ertoe gehouden zou zijn om aan te tonen dat de reeds verleende internationale bescherming in de EU moet verleend zijn vóórdat u uw verzoek in België inleide, maar betreft het moment waarop huidige beslissing genomen wordt integendeel het relevante en enige ijkpunt.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle

gegevens van de zaak een “bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid” moet worden bereikt, wat slechts het geval is “wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid” [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van medische verzorging, werk en huisvesting (CGVS1916903B, p. 8-9), voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe in Athene géén stappen hebt gezet (CGVS1916903B, p. 8-9), terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

Het moet daarbij worden opgemerkt dat, hoewel u melding maakt van beperkte medische zorg in het kamp op Chios vóór het verkrijgen van een internationale beschermingsstatus in Griekenland (CGVS1916903B, p. 6), er geen aanwijzingen zijn dat u na het verkrijgen van een internationale beschermingsstatus de toegang tot de gezondheidszorg werd ontzegd; zo heeft u nooit een dokter opgezocht toen u wist dat u zwanger was (CGVS1916903B, p. 9). Bijgevolg zijn er ook geen aanwijzingen dat uw pasgeboren kind geen aanspraak zou kunnen maken op gezondheidszorg in Griekenland, noch toont uzelf op concrete wijze aan dat uw kind geen aanspraak zou kunnen maken op gezondheidszorg. Integendeel, u zette in Griekenland géén concrete stappen om gezondheidszorg te krijgen in verband met uw, op dat moment ongeboren, kind.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

Wat betreft de veiligheidsincidenten die zich tijdens de asielprocedure voordeden in de 6 maanden dat u op Chios verbleef – de ruzies tussen personen, demonstraties door de inwoners van Chios, en de algemene onveiligheid voor vrouwen in het kamp (CGVS1916903B p. 6 en 9) – alsook het gevoel van onveiligheid dat u ervaarde in Athene (CGVS1916903B, p. 8) wordt opgemerkt dat een louter algemene verwijzing naar een bepaalde situatie tijdens het procedureverloop in Griekenland op zich niet relevant noch representatief is voor de kwalificatie en de beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland het slachtoffer bent geworden van discriminatie in de zin dat u bepaalde winkels niet mocht betreden en dat u werd aangekeken op straat (CGVS1916903B, p. 9-10), moet worden opgemerkt dat deze situatie op zich niet kan worden aangemerkt als daad van vervolging of situatie van ernstige schade.

Bovendien blijkt op basis van de gegevens die voorhanden zijn dat u naar aanleiding van uw ervaringen géén pogingen hebt ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties (CGVS1916903B, p. 9-10), hoewel hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden tevens impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits u uiteraard de nodige stappen zet.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

Wat betreft de status of verblijfsregeling in hoofde van uw minderjarig kind A. A. D. (...), geboren Antwerpen op 25 december 2019, in geval van terugkeer naar Griekenland, moet worden benadrukt dat artikel 23 van de richtlijn 2011/95/EU inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), stelt dat de lidstaten ervoor zorgen dat het gezin in stand kan gehouden worden, maar hieruit volgt géénszins dat de gezinsleden van een persoon die internationale bescherming in een EU-lidstaat geniet, eveneens recht hebben op deze beschermingsstatus louter omdat zij familie van de betrokken vluchteling of subsidiair beschermde zijn. Dit betekent dat hoewel de lidstaten enerzijds weliswaar kunnen beslissen om gezinsleden eenzelfde internationale beschermingsstatus te verlenen, zij anderzijds enkel moeten waarborgen dat deze gezinsleden, die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming, overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid, aanspraak kunnen maken op een aantal voordelen zoals het bekomen van een verblijfstitel of de toegang tot diverse basisvoorzieningen.

Nog daar gelaten het gegeven dat deze rechten of voordelen die door de respectieve EU-lidstaten aan personen die er internationale bescherming genieten of aan hun gezinsleden worden toegekend, kunnen verschillen en zulks op zich geen vervolging uitmaakt in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient u zich met betrekking tot de mogelijkheden in hoofde van uw kind dan ook te beroepen op de geëigende procedures die u naar Grieks recht ter beschikking staan, of eventuele kritieken die u hieromtrent heeft aldaar te doen gelden.

Wat betreft de door uw raadsman neergelegde rapporten, waar deze betrekking hebben op de algemene situatie van begunstigten van internationale bescherming in Griekenland, moet worden opgemerkt dat landeninformatie weliswaar een belangrijk aspect kan vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, maar op zich niet volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Griekenland internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Integendeel, het is duidelijk dat uw individuele situatie en persoonlijke ervaringen als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van uw verzoek, waar het aan u toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat u zich kunt beroepen op de bescherming die u reeds verleend werd, te weerleggen. Uit wat voorafgaat, blijkt echter dat u, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, niet aantoonst dat de internationale bescherming die u reeds geniet in Griekenland niet effectief zou zijn. De overige documenten bevatten enkel informatie welke in deze beslissing niet ter discussie staat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Somalië."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM, van artikel 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 10 en 33 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), van de artikelen "48/3-48/6", 57/1, 57/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 14 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, van het gezag van gewijsde, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

2.2.1. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partijen louter melding maken van artikel 10 van voormelde richtlijn 2013/32/EU zonder ook maar de minste verwijzing naar de bestreden beslissingen of aanduiding hoe deze voormeld artikel zouden hebben geschonden. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt echter dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Gezien verzoekende partijen zich zelfs niet de moeite getroosten ook maar één concrete aanwijzing te geven van hoe de bestreden beslissingen artikel 10 van de richtlijn 2013/32/EU zouden hebben geschonden, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

2.2.2. Daar waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift verwijzen naar artikel 33 van voormelde richtlijn 2013/32/EU, wijst de Raad erop dat voormeld artikel van de richtlijn bij de wet van 21 november 2017 werd omgezet in artikel 57/6, § 3 van de Vreemdelingenwet waardoor deze bepaling van de richtlijn niet langer over directe werking beschikt, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer 2016-2017*, nr. 2548/001, p. 105-110). Derhalve wordt verder in onderhavig arrest verwezen naar desbetreffend artikel van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.4. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen werden genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2.2.5. De Raad bemerkt dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen reeds internationale bescherming genieten in een andere lidstaat van de Europese Unie. Uit de documenten in het administratief dossier blijkt immers dat zij een internationale beschermingsstatus hebben verkregen in Griekenland (administratief dossier, stuk 4, deel 12, map landeninformatie, delen 1 en 2, Eurodac-hits en interpretatieve nota).

Daar waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift betogen dat uit de Eurodac-hits waarnaar verwerende partij verwijst in haar beslissingen geenszins afdoende blijkt dat zij inderdaad internationale bescherming genieten in Griekenland, stelt de Raad evenwel vast dat uit het “Eurodac search result” d.d. 9 mei 2019, samen gelezen met de interpretatieve nota inzake de “M”-markering (‘mark status’) bij Eurodac-hits, wel degelijk duidelijk blijkt dat verzoekende partijen internationale bescherming genieten in Griekenland. Immers blijkt uit voormelde interpretatieve nota dat achter het land waar de vingerafdrukken werden afgenomen een “1” wordt geplaatst indien de betrokkene er een vraag om internationale bescherming heeft ingediend en dat in de kolom ‘Mark status’ een ‘M’ van ‘Marked’ wordt ingebracht wanneer het verzoek tot internationale bescherming is ingewilligd, hetgeen *in casu* het geval is voor wat betreft Griekenland. Daar waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift trachten aan te tonen dat dergelijke “M”-markering onvoldoende garanties biedt door te verwijzen naar een ander dossier waarbij op de Eurodac-hit een “M”-markering stond bij zowel Griekenland als Nederland, en dit terwijl uit een brief van de Nederlandse autoriteiten bleek dat zij het verzoek van de betrokkene niet-ontvankelijk hadden verklaard omdat deze reeds over een beschermingsstatus in Griekenland beschikte (zie bijlagen 3 en 4 van het verzoekschrift), wijst de Raad erop dat *in casu* evenwel uit de Eurodac-hit d.d. 9 mei 2019 blijkt dat er enkel een Eurodac-hit was voor Griekenland en dat verzoekende partijen enkel in Griekenland een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend, waardoor er geen twijfel bestaat dat de “M”-markering betrekking heeft op een in Griekenland verleende internationale beschermingsstatus. De verwijzing van verzoekende partijen naar deze andere zaak is dan ook niet dienstig. Waar zij nog stellen dat niet zonder meer aangenomen kan worden dat de Griekse autoriteiten de databank up-to-date houden gelet op de vluchtelingencrisis aldaar (zie bijlage 5 van het verzoekschrift, “) en dat de Eurodac-hits dan ook niet volstaan om aan te tonen dat zij thans nog steeds internationale bescherming genieten in Griekenland, onderstreept de Raad evenwel dat de verleende beschermingsstatus in principe onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd, cf. art. 11, 14, 16 en 19 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking). De Raad stelt vast dat door verzoekende partijen geen concrete gegevens of verifieerbare elementen worden bijgebracht die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de hun verleende status. Evenmin bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin.

Waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift herhalen dat zij in het ongewisse waren wat betreft het gegeven dat zij reeds internationale bescherming genieten in Griekenland, bemerkt de Raad dat dienaangaande in de bestreden beslissingen reeds wordt opgemerkt dat uit voormelde Eurodac-hits blijkt dat er op hun naam, behoudens onderhavig verzoek om internationale bescherming, een ander verzoek om internationale bescherming werd ingediend en opgetekend, d.i. in Griekenland op 22 mei 2018 (en niet 9 mei 2019 zoals in de bestreden beslissingen verkeerdelijk gesteld wordt), waardoor hun argument bezwaarlijk ernstig is aangezien redelijkerwijze van hen verwacht kan worden dat zij minstens zelf kennis hebben van het procedureverloop in de lidstaat in kwestie evenals van de concrete uitkomst ervan op het niveau van de verleende status en de daaraan verbonden verblijfsdocumenten. Daarenboven wordt in de bestreden beslissingen de pertinente opmerking gemaakt dat ook in de hypothese dat zij in dit verband niettemin geheel te goeder trouw zouden zijn en tot op het moment van hun persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal van 25 oktober 2019 werkelijk niet zouden hebben geweten dat zij reeds internationale bescherming in Griekenland genieten hoe dan ook geldt dat de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet geenszins vereist dat de commissaris-generaal ertoe gehouden zou zijn om aan te tonen dat de reeds verleende internationale bescherming in de EU moet verleend zijn vóórdat zij hun verzoek in België inleidden, maar het moment waarop de bestreden beslissingen werden genomen daarentegen het relevante en enige ijkpunt betreft.

De commissaris-generaal is bijgevolg bevoegd om het verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren met toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling stelt immers als enige voorwaarde dat “de verzoeker reeds internationale bescherming

geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie". Noch uit deze bepaling, noch uit artikel 33, § 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van 26 juni 2013 van het Europese Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), waarvan artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet de omzetting naar nationaal recht vormt, volgt dat – voor zover aan deze voorwaarde is voldaan – de commissaris-generaal gehouden zou zijn om tot andere verificaties over te gaan.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissingen op omstandige wijze wordt vastgesteld dat verzoekende partijen persoonlijk niet concreet aannemelijk hebben gemaakt dat de bescherming die hun in Griekenland verleend werd niet actueel of ontoereikend zou zijn, noch dat zij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kunnen doen gelden ten overstaan van Griekenland. Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partijen geen concrete elementen bijbrengen die van aard zijn desbetreffende vaststellingen in een ander daglicht te stellen.

2.2.6. Daar waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift verwijzen naar de algemene situatie in Griekenland voor vluchtelingen, en desbetreffend verschillende internetartikelen en rapporten als bijlage bij hun verzoekschrift voegen (bijlagen 5-7 en 9) en in hun ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota desbetreffend eveneens verwijzen naar internationale rapporten en berichtgeving, wijst de Raad er vooreerst op dat de situatie van asielzoekers aan wie (nog) geen internationale beschermingsstatus werd toegekend niet zonder meer representatief is voor de situatie van begunstigden van internationale bescherming, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn. Ook het verwijzen naar de algemene situatie in Griekenland voor internationaal beschermden – hoewel dergelijke informatie weliswaar een belangrijk aspect bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming betreft – volstaat *an sich* niet om *a priori* te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Griekenland internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of ontoereikend zou zijn. Het komt aan verzoekende partijen toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de bescherming die hun in Griekenland verleend werd, te weerleggen, waar zij, zo blijkt uit wat volgt, in gebreke blijven.

2.2.7.1. Voorts herhalen verzoekende partijen in hun verzoekschrift hun eerder afgelegde verklaringen omtrent hun leefomstandigheden in Griekenland. Verzoekende partijen menen dat het duidelijk is dat zij op straat zullen belanden bij een terugkeer naar Griekenland, nu zij geen recht hebben op enige huisvesting via de Griekse staat of hulporganisaties. Zij benadrukken hierbij dat zij een pasgeboren kind hebben en onderstrepen dat in het arrest nr. 234.964 van 8 april 2020 (zie bijlage 14 van het verzoekschrift) de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde dat zij zich in een bijzonder kwetsbare situatie bevinden aangezien hun pasgeboren kind opvolging behoeft. Verzoekende partijen duiden erop dat dergelijke medische zorg en ondersteuning niet beschikbaar is in Griekenland zo blijkt uit de informatie die zij als bijlage bij hun verzoekschrift voegen (bijlage 7). Verzoekende partijen stellen vast dat verwerende partij geheel nalaat deze verhoogde kwetsbaarheid in rekening te brengen en menen dat verwerende partij zodoende het gezag van gewijsde van voormeld arrest schendt. Ten slotte voeren verzoekende partijen nog aan dat ook het hoger belang van het kind, zoals vervat in artikel 57/1, § 4 van de Vreemdelingenwet, in artikel 24.2 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en in artikel 14 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, in rekening moet worden gebracht bij de beoordeling van hun verzoek. Tevens onderstrepen ze dat hun zoon, die in België is geboren, geen internationale bescherming geniet in Griekenland, erop wijzend dat dit reeds aangehaald werd tijdens hun vorig beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (zie verzoekschrift d.d. 11 december 2019 (bijlage 8 van het verzoekschrift)) en in de e-mail van hun advocaat aan het Commissariaat-generaal d.d. 20 april 2020 (bijlage 13 van het verzoekschrift). Echter hebben de bestreden beslissingen niettemin overeenkomstig artikel 57/1, § 1 van de Vreemdelingenwet eveneens betrekking op hun zoon, die immers ingeschreven werd op de bijlage 26 van tweede verzoekende partij (zie bijlage 12 van het verzoekschrift).

2.2.7.2. De Raad benadrukt in dit verband vooreerst dat de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekende partijen in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoekende partijen toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de aan hen in Griekenland verleende bescherming te weerleggen. In navolging van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, blijkt immers dat het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen EU-lidstaten vereist dat België, behoudens uitzonderlijke

omstandigheden, ervan uitgaat dat Griekenland en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die een internationale bescherming genieten, in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, het Vluchtelingenverdrag en het EVRM (HvJ 19 maart 2019, "Ibrahim e.a.", overweging 84-85 e.v.). De Raad onderstreept dat verzoekende partijen dit vermoeden slechts kunnen weerleggen wanneer zij aantonen dat de door Griekenland geboden bescherming niet langer effectief of toereikend zou zijn, met name dat er in Griekenland sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor de terugkeer van verzoekende partijen naar Griekenland tot gevolg heeft dat zij vanwege hun bijzondere kwetsbaarheid, buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zullen terechtkomen. Deze toestand van zeer verregaande deprivatie bestaat wanneer verzoekende partijen niet in staat zijn om te voorzien in hun meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en hen in een toestand van achterstelling brengt die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 19 maart 2019, "Ibrahim e.a.", overweging 90 e.v.).

In casu wordt in de bestreden beslissingen echter vastgesteld dat in voorliggend geval, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoekende partijen niet aantonen dat hun levensomstandigheden in Griekenland de vereiste drempel van zwaarwichtigheid zullen bereiken. In dit verband dient vooreerst gewezen te worden op de pertinente bemerking in de bestreden beslissingen dat verzoekende partijen ten aanzien van het Commissariaat-generaal ontkenden reeds internationale bescherming te genieten in Griekenland en zodoende het Commissariaat-generaal door eigen toedoen verhinderde om inzicht te krijgen in hun reële situatie en levensomstandigheden in Griekenland, hetgeen *a priori* reeds een duidelijke contra-indicatie vormt van de algehele geloofwaardigheid van hun verklaringen en de ernst van de moeilijkheden die zij beweren te hebben ten overstaan van Griekenland, daar met name hun individuele traject en hun persoonlijke ervaringen in dit verband doorslaggevend zijn. Voorts wordt in de bestreden beslissingen nog vastgesteld dat (i) uit hun verklaringen niet blijkt dat zij door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover zij volledig afhankelijk zouden zijn geweest van overheidssteun, buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om, terecht zijn gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie; (ii) zij in het licht van de ervaringen waarmee zij naar eigen zeggen geconfronteerd werden evenmin aantonen dat zij hun rechten ter zake niet zouden kunnen doen gelden waarbij vastgesteld moet worden dat zij hiertoe in Athene geen stappen hebben gezet; (iii) er verder geen aanwijzingen zijn dat zij na het verkrijgen van een internationale beschermingsstatus de toegang tot de gezondheidszorg werd ontzegd, nu zij in Athene nooit geprobeerd hebben om naar een dokter te gaan en tweede verzoekende partij ook toen zij zwanger was geen dokter heeft opgezocht, waardoor er ook geen aanwijzingen zijn dat hun pasgeboren kind geen aanspraak zou kunnen maken op gezondheidszorg in Griekenland; en (iv) verzoekende partijen evenmin op concrete wijze aantonen dat hun kind geen aanspraak zou kunnen maken op gezondheidszorg, temeer nu zij zelf geen concrete stappen ondernamen om gezondheidszorg te krijgen in verband met hun, op dat moment, ongeboort kind.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen dienaangaande niet verder komen dan het louter herhalen van hun verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal en het tegenspreken van de gedane bevindingen, waarmee zij echter de gedane vaststellingen niet weerleggen noch ontcrachten. Waar zij stellen dat in de bestreden beslissingen geen rekening gehouden werd met hun verhoogde kwetsbaarheid gelet op hun pasgeboren kind, gaan zij evenwel voorbij aan voormelde motivering in de bestreden beslissingen dat zij niet *in concreto* aantonen dat hun kind geen aanspraak zou kunnen maken op gezondheidszorg, nu zij toen zij in Athene waren, en tweede verzoekende partij reeds zwanger was, nooit geprobeerd hebben om naar een dokter te gaan. Een loutere verwijzing naar algemene informatie omtrent de obstakels waarmee internationaal beschermden geconfronteerd kunnen worden bij de toegang tot de Griekse gezondheidszorg (bijlage 7 van het verzoekschrift) volstaat allerminst om *in concreto* aan te tonen dat verzoekende partijen geen toegang hebben tot de Griekse gezondheidszorg.

Wat betreft nog het door verzoekende partijen aangehaalde hoger belang van het kind in hoofd van hun zoon, waarbij zij verwijzen naar artikel 57/1, § 4 van de Vreemdelingenwet, artikel 24.2 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 14 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, duidt de Raad er vooreerst op dat de algemene overweging dat het

belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat geen afbreuk kan doen aan de eigenheid van het asielrecht, waarbij artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, in uitvoering van Europese regelgeving, in voorliggend geval duidelijk omschreven voorwaarden voorziet inzake het ontvankelijkheidsonderzoek van voorliggend verzoek gelet op de internationale bescherming die verzoekende partijen reeds genieten in een andere lidstaat van de Europese Unie, waar verzoekende partijen omwille van het geheel van de in de bestreden beslissingen vermelde elementen niet aantonen dat zij zich niet langer onder de verleende bescherming in Griekenland kunnen stellen. Derhalve dringt ten aanzien van hun zoon – voor wie in overeenstemming met artikel 57/1, § 1 van de Vreemdelingenwet vermoed wordt dat onderhavig verzoek ook in diens naam werd ingediend – eenzelfde beoordeling op. De Raad benadrukt hierbij dat, zo blijkt reeds uit het voorgaande, in de bestreden beslissingen rekening gehouden werd met hun verklaring dat hun kind er geen aanspraak kan maken op gezondheidszorg, doch dat dienaangaande vastgesteld wordt dat er geen aanwijzingen zijn dat hun kind geen aanspraak zou kunnen maken op gezondheidszorg in Griekenland en dat verzoekende partijen evenmin op concrete wijze aantonen dat hun kind er geen aanspraak zou kunnen maken op gezondheidszorg. Wat betreft de status of verblijfsregeling van hun zoon, wordt voorts in de bestreden beslissingen terecht het volgende gemotiveerd: *“Wat betreft de status of verblijfsregeling in hoofde van uw minderjarig kind A. A. D. (...), geboren Antwerpen op 25 december 2019, in geval van terugkeer naar Griekenland, moet worden benadrukt dat artikel 23 van de richtlijn 2011/95/EU inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), stelt dat de lidstaten ervoor zorgen dat het gezin in stand kan gehouden worden, maar hieruit volgt géénszins dat de gezinsleden van een persoon die internationale bescherming in een EU-lidstaat geniet, eveneens recht hebben op deze beschermingsstatus louter omdat zij familie van de betrokken vluchteling of subsidiair beschermde zijn.*

Dit betekent dat hoewel de lidstaten enerzijds weliswaar kunnen beslissen om gezinsleden eenzelfde internationale beschermingsstatus te verlenen, zij anderzijds enkel moeten waarborgen dat deze gezinsleden, die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming, overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid, aanspraak kunnen maken op een aantal voordelen zoals het bekomen van een verblijfstitel of de toegang tot diverse basisvoorzieningen.

Nog daar gelaten het gegeven dat deze rechten of voordelen die door de respectieve EU-lidstaten aan personen die er internationale bescherming genieten of aan hun gezinsleden worden toegekend, kunnen verschillen en zulks op zich geen vervolging uitmaakt in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient u zich met betrekking tot de mogelijkheden in hoofde van uw kind dan ook te beroepen op de geëigende procedures die u naar Grieks recht ter beschikking staan, of eventuele kritieken die u hieromtrent heeft aldaar te doen gelden.” Verzoekende partijen benadrukken dienaangaande slechts dat hun zoon geen internationale beschermingsstatus heeft in Griekenland, doch doen zij hiermee geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

2.2.8. De Raad duidt er verder op dat het feit dat de levensomstandigheden in Griekenland moeilijk zijn, problemen betreffen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dient bovendien te worden opgemerkt dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische moeilijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling. De Raad wijst erop dat verzoekende partijen internationale bescherming verkregen in Griekenland, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan hun status en waarvan verzoekende partijen gebruik kunnen maken.

Waar verzoekende partijen in hun aanvullende nota neergelegd ter terechtzitting met verwijzing naar internationale rapporten en berichtgeving de nadruk leggen op de verzwaarde administratieve voorwaarden en procedures voor de verlenging van een verblijfstitel in Griekenland wat mogelijk met belangrijke vertragingen gepaard gaat, op de moeilijke toegang tot tewerkstelling en financiële bijstand, op de gebrekkige huisvesting en de tekortkomingen in de gezondheidszorg, wijst de Raad er vooreerst op dat het loutere feit dat men bepaalde administratieve geploegenheden dient te volgen er op zich niet op wijst dat men zijn rechten gekoppeld aan de verkregen vluchtelingenstatus niet kan doen gelden via de aldaar vigerende Griekse wetgeving en Europese regelgeving. Verder blijkt uit de informatie waarnaar verzoekende partijen verwijzen niet dat begunstigden van de vluchtelingenstatus absoluut verstoken blijven van tewerkstelling, bijstand, huisvesting en medische verzorging, doch wel dat deze toegang moeilijk is wat eveneens geldt voor de Griekse onderdanen zelf. Zo blijkt onder andere dat de bestaande daklozenopvang in Griekenland beperkt is in aantal en overvol zit en dat de gezondheidszorg als gevolg van het politieke soberheidsbeleid kampt met een tekort aan middelen en capaciteit waar, zoals letterlijk gesteld, zowel vreemdelingen als de lokale bevolking slachtoffer van is. De door verzoekende partijen bijgebrachte informatie bevestigt derhalve het hoger gestelde.

Betreffende de verwijzing van verzoekende partijen naar de epilepsie van eerste verzoekende partij oordeelt de Raad dat indien zij menen hierdoor gemachtigd te kunnen worden in het Rijk te verblijven zij desbetreffend de geëigende procedure voorzien bij artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dienen te volgen.

2.2.9. Daar waar verzoekende partijen nog wijzen op de impact van de heersende covid-19 pandemie op de situatie van vluchtelingen en verzoekers om internationale bescherming in Griekenland en desbetreffend verwijzen naar een rapport van het Europees Parlement van april 2020 (bijlage 10 van het verzoekschrift) en verschillende persartikels (bijlage 11 van het verzoekschrift), stelt de Raad evenwel vast dat verzoekende partijen geenszins aantonen dat de gezondheidsproblematiek in Griekenland die gelieerd is aan de uitbraak van de coronapandemie van die aard is dat zij er dreigen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. De Raad merkt bovendien op dat er geen informatie voorligt waaruit blijkt dat Griekenland door deze pandemie meer dan België, waar ook bepaalde tekorten en problemen werden vastgesteld, zou worden getroffen.

De Raad wijst er tot slot op dat het coronavirus niet uitgaat van, noch worden het virus en de ziekte COVID-19 veroorzaakt door een van de actoren voorzien/opgenomen in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg valt de vrees voor dit virus of het risico door dit virus te worden getroffen niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.10. Daar waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift nog verwijzen naar een arrest van de rechtbank te Magdeburg in Duitsland en een arrest van de Nederlandse Raad van State, wijst de Raad erop dat de geciteerde rechtspraak individuele gevallen betreft en geen bindende precedentwaarde heeft. Het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen dient op individuele wijze te worden beoordeeld en verzoekende partijen dienen daarbij hun nood aan internationale bescherming *in concreto* aannemelijk te maken, doch blijven hiertoe manifest in gebreke.

Daargelaten de vaststelling dat rechtspraak van de Raad evenmin precedentwaarde heeft, wijst de Raad erop dat de verwijzing in de ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota naar het arrest nr. 239 572 van 11 augustus 2020 niet dienend is daar het voorwerp van dit arrest van de Raad een minderjarige betreft die in eigen naam een asielaanvraag had ingediend waarbij de verwerende partij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus had geweigerd zonder een afweging te maken naar het land waarvan deze minderjarige de nationaliteit had. In onderhavig dossier is evenwel sprake van een ontvankelijkheidsfase waarbij het minderjarig kind geen asielaanvraag in eigen naam heeft ingediend. Ten overvloede wijst de Raad er in deze op dat uit voormelde vaststellingen genoegzaam blijkt dat Griekenland met toepassing van artikel 57/6/6 van de Vreemdelingenwet voor wat betreft de derde verzoekende partij als een veilig derde land kan worden beschouwd.

2.2.11. De Raad besluit dat verzoekende partijen niet *in concreto* aannemelijk maken dat de bescherming die hun in Griekenland wordt verleend niet actueel of ontoereikend zou zijn, noch dat zij er een risico lopen op vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.2.12. In de mate verzoekende partijen artikel 3 EVRM geschonden achten, benadrukt de Raad dat dit artikel vereist dat verzoekende partijen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel

risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij/zij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs. *In casu* tonen verzoekende partijen niet aan dat zij, die de internationale beschermingsstatus genieten in Griekenland, geen toegang zouden krijgen tot de rechten en voordelen verbonden aan hun status inzake toegang tot onder meer gezondheidszorg, werkgelegenheid en huisvesting. Verder genieten zij als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. De levensomstandigheden van verzoekende partijen in Griekenland kunnen niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 EVRM.

2.2.13. Gelet op het voorgaande, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen geen elementen naar voren brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die hun reeds werd toegekend in Griekenland.

2.2.14. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoekende partijen tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 25 oktober 2019 de kans kregen om de redenen van hun verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Somali en bijgestaan door hun advocaat. Zij werden tijdens dit persoonlijk onderhoud tevens gewezen op de vaststelling dat hun reeds internationale bescherming in Griekenland was toegekend en kregen de kans om redenen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die hun reeds werd toegekend in Griekenland. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.15. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat verzoekende partijen niet *in concreto* aannemelijk maken dat de bescherming die hun in Griekenland wordt verleend niet actueel of ontoereikend zou zijn, noch dat zij er een risico lopen op vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.16. De Raad bemerkt voorts nog dat, gelet op bovenstaande vaststellingen, verzoekende partijen evenmin kunnen worden bijgetreden waar zij stellen dat hun recht op asiel, zoals gewaarborgd door artikel 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, geschonden wordt in Griekenland.

2.2.17. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven december tweeduizend twintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT